

EUROOPA KOHTU OTSUS

9. märts 1999(*)

Asutamisvabadus – Tegeliku majandustegevuse äriühingu poolt filiaali asutamine – Siseriiklikust õigusest kõrvalehoidmine – Registreerimise kandmisest keeldumine

Kohtuasjas C-212/97,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Højesteret'i (Taani) esitatud taotlus selles kohtus pooleliolevas kohtuvaidluses järgmiste poolte vahel:

Centros Ltd

ja

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen,

eelotsuse tegemiseks EÜ asutamislepingu artiklite 52, 56 ja 58 tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president G. C. Rodríguez Iglesias, kodade esimehed P. J. G. Kapteyn, J. P. P. Puissechet, G. Hirsch ja P. Jann, kohtunikud G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet (ettekandja), R. Schintgen ja K. M. Ioannou,

kohtujurist: A. La Pergola,

kohtusekretär: asekohtusekretär H. von Holstein,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, esindaja: advokaat Karsten Hagel-Sørensen, Kammeradvokaten, Kopenhaagen,
- Taani valitsus, esindaja: välisministeeriumi osakonnajuhataja Peter Biering,
- Prantsuse valitsus, esindajad: välisministeeriumi õigusosakonna talituse juhataja Kareen Rispal-Bellanger ja sama osakonna välisasjade sekretär Gautier Mignot,
- Madalmaade valitsus, esindaja: välisministeeriumi õigusnõunik Adriaan Bos,
- Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: Treasury Solicitor's Department'i ametnik Stephanie Ridley, keda abistas Derrick Wyatt, QC,
- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: õigusnõunik Antonio Caeiro ja õigustalituse ametnik Hans Støvlbæk,

arvestades kohtuistungil ettekannet,

olles 19. mai 1998. aasta kohtuistungil ära kuulanud suulised märkused, mille esitasid Erhvervs-

og Selskabsstyrelsen (esindaja: Karsten Hagel-Sørensen), Prantsuse valitsus (esindaja: Gautier Mignot), Madalmaade valitsus (esindaja: välisministeeriumi õigusnõunik Marc Fierstra), Rootsi valitsus (esindaja: välisministeeriumi õigustalituse *departementsråd* Erik Brattgård), Ühendkuningriigi valitsus (esindaja: Derrick Wyatt) ja komisjon (esindajad: Antonio Caeiro ja Hans Støvlbæk),

olles 16. juuli 1998. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Højesteret esitas 3. juuni 1997. aasta määrusega, mis saabus Euroopa Kohtusse sama aasta 5. juunil, EÜ asutamislepingu artikli 177 alusel eelotsuse küsimuse asutamislepingu artiklite 52, 56 ja 58 tõlgendamise kohta.

2 Nimetatud küsimus tõusetus 18. mail 1992 Inglismaal ja Walesis registrisse kantud „private limited company” Centros Ltd (edaspidi „Centros”) ja Taani kaubandusministeeriumi haldusalasse kuuluva Erhvervs- og Selskabsstyrelsen’i (kaubandus- ja ettevõtlusamet) vahelises kohtuvaidluses seoses sellega, et nimetatud ametiasutus keeldus Taanis registrisse kandmast Centrose filiaali.

3 Põhikohtuasja toimikust nähtub, et Centros ei ole loomisest saadik majandustegevust alustanud. Kuna Ühendkuningriigi õigus ei sea osaühingutele nõudeid miinimumkapitali ja selle sissemaksete tegemise kohta, siis ei ole tehtud sissemakseid ega antud äriühingu käsutusse Centrose osakapitali, mille suurus on 100 Inglise naela. Osakapital jaguneb kaheks osaks, mille omanikud on Taanis elavad Taani kodanikud, abielupaar Bryded. Centrose juhataja on Marianne Bryde ning äriühingu asukoht on Ühendkuningriigis ühe Tonny Bryde sõbra elukohas.

4 Taani õiguse kohaselt on „private limited company” Centros välismaine osaühing. Selliste äriühingute filiaalide (*filialer*) registrisse kandmist reguleerib anpartsselskabslov (osaühinguseadus).

5 Nimetatud seaduse artiklis 117 on sätestatud:

„1) osaühingud ja samasuguse õigusliku vormiga välismaised äriühingud, kelle asukoht on mõnes Euroopa ühenduste liikmesriigis, võivad Taanis tegutseda filiaali kaudu”.

6 M. Bryde taotles 1992. aasta suvel Erhvervs- og Selskabsstyrelsen’ilt Centrose filiaali kandmist Taani registrisse.

7 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen keeldus registrisse kandmisest põhjendusega, et Centros, kes ei ole Ühendkuningriigis majandustegevust alustanudki, ei soovi tegelikult Taanis avada mitte filiaali, vaid äriühingu põhilist tegevuskohta, hoides kõrvale siseriiklike õigusaktide täitmisest, nimelt miinimumkapitali tasumisest, mille suuruseks on 21. detsembri 1991. aasta seadusega nr 886 kehtestatud 200 000 Taani krooni.

8 Centros esitas Erhvervs- og Selskabsstyrelsen’i otsuse peale kaebuse Østre Landsret’ile.

9 Kuna Østre Landsret toetas 8. septembri 1995. aasta otsuses Erhvervs- og Selskabsstyrelsen’i argumente, kaebas Centros otsuse edasi Højesteret’isse.

10 Nimetatud menetluses väidab Centros, et ta vastab välismaise äriühingu filiaali registrisse kandmise tingimustele, mis on kehtestatud osaühinguseadusega. Kuna äriühing on seaduslikult asutatud Ühendkuningriigis, on tal asutamislepingu artikli 52 alusel koostoimes artikliga 58 õigus

asutada Taanis filiaal.

11 Centrose sõnul ei mõjuta asjaolu, et ta ei ole Ühendkuningriigis majandustegevust alustanud, tema asutamisvabadust. Euroopa Kohus on 10. juuli 1986. aasta otsuses kohtuasjas 79/85: Segers (EKL 1986, lk 2375) leidnud, et kui liikmesriigi ametiasutused ei luba äriühingu juhatajal osa saada ravikindlustussüsteemist ainult selle põhjendusega, et äriühingu asukoht on teises liikmesriigis, kuigi ta ei ole seal majandustegevust alustanud, on see vastuolus asutamislepingu artiklitega 52 ja 58.

12 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen leiab, et registrisse kandmisest keeldumine ei ole asutamislepingu artiklitega 52 ja 58 vastuolus, kuna filiaali asutamist Taanis võib käsitleda kui katset hoida kõrvale miinimumkapitali ja selle sissemaksete tegemise siseriiklikest nõuetest. Lisaks õigustab registrisse kandmisest keeldumist vajadus kaitsta avalik-õiguslikke või eraõiguslikke võlausaldajaid ja lepingupartnereid ning vajadus vältida tahtlikult põhjustatud pankrotte.

13 Neil asjaoludel otsustas Højesteret menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas EÜ asutamislepingu artikliga 52 ning selle artiklitega 56 ja 58 on kooskõlas see, et keeldutakse registrisse kandmast teises liikmesriigis asutatud äriühingu filiaali, kui nimetatud äriühingu osakapital on 100 Inglise naela (ligikaudu 1000 Taani krooni) ning see on asutatud ja olemas kooskõlas selle teise liikmesriigi seadustega, kuid ei tegele ise majandustegevusega, vaid on mõeldud filiaali avamiseks, et tegutseda üksnes riigis, kus see avatakse, ning kui on alust arvata, et kasutatava meetodi eesmärk on vältida äriühingu loomist selles liikmesriigis, et hoida kõrvale 200 000 Taani krooni (praeguseks 125 000 Taani krooni) suuruse miinimumkapitali sissemakse tegemisest?”

14 Oma küsimusega soovib siseriiklik kohus sisuliselt teada, kas asutamislepingu artiklitega 52 ja 58 on vastuolus see, et liikmesriik keeldub registrisse kandmast teise liikmesriigi õigusaktide kohaselt loodud ja seal asukohta omava, kuid majandustegevust reaalselt mitte alustanud äriühingu filiaali, kui filiaali loomise eesmärk on võimaldada kõnealusel äriühingul tegutseda üksnes selles riigis, kus filiaal luuakse, vältides seal äriühingu asutamist ja hoides nõnda kõrvale sealsete äriühingu asutamise nõuete täitmisest, mis on miinimumkapitali sissemakse tegemise osas rangemad.

15 Esmalt tuleb märkida, et Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ei eita seda, et mis tahes aktsiaselts või osaühing, mille asukoht on teises liikmesriigis, võib Taanis tegutseda filiaali kaudu. Seega on ta teise liikmesriigi õiguse alusel asutatud äriühingu filiaali registrisse kandmisega Taanis üldreeglina nõus. Ta lisas nimelt, et kui Centros oleks Inglismaal ja Walesis majandustegevusega tegelenud, oleks ta äriühingu filiaali registrisse kandmisega Taanis nõustunud.

16 Taani valitsuse arvates ei ole asutamislepingu artikkel 52 käesolevas asjas kohaldatav, kuna tegemist on Taani siseasjaga. Taani kodanikud, abielupaar Bryded asutasid Ühendkuningriigis äriühingu, mis seal ei tegutse, üksnes selleks, et tegutseda Taanis filiaali vahendusel ja niiviisi vältida osaühingute asutamist käsitlevate Taani õigusaktide kohaldamist. Sellistel asjaoludel ei kujuta ühes liikmesriigis äriühingu asutamine teise liikmesriigi kodanike poolt endast asjakohast välismaist elementi ühenduse õigusest, täpsemalt asutamisevabadusest lähtudes.

17 Sellega seoses tuleb märkida, et olukord, kus ühe liikmesriigi õiguse alusel asutatud äriühing, mille registrijärgne asukoht asub selles riigis, soovib luua filiaali teises liikmesriigis,

kuulub ühenduse õiguse kohaldamisalasse. Selles suhtes on ebaoluline, et äriühing asutati esimeses liikmesriigis üksnes selleks, et asuda põhiosas või isegi kogu majandustegevuse ulatuses tegutsema teises liikmesriigis (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Segers, punkt 16).

18 Tõsiasi, et abielupaar Bryded asutasid äriühingu Centros Ühendkuningriigis eesmärgiga hoida kõrvale Taani õigusaktide kohaldamisest, mis nõuavad miinimumkapitali sissemakse tegemist, mida ei ole vaidlustatud ei kirjalikes märkustes ega kohtuistungil, ei välista samuti seda, et kõnealuse Ühendkuningriigi ettevõtte filiaali loomine Taanis on asutamisevabaduse kaitsealas asutamislepingu artiklite 52 ja 58 tähenduses. Asutamislepingu artiklite 52 ja 58 kohaldamise küsimust tuleb tõepoolest vaadelda lahus küsimusest, kas liikmesriik võib võtta meetmeid selleks, et tõkestada oma kodanike katseid hoida asutamislepingu võimalusi kuritarvitades kõrvale oma riigi õigusaktide kohaldamisest.

19 Seoses küsimusega, kas keeldumine kanda Taanis registrisse abielupaar Bryded poolt teise riigi õiguse alusel asutatud ja seal asukohta omava äriühingu filiaali kujutab endast, nagu nad väidavad, asutamisevabaduse piiramist, tuleb meenutada, et asutamislepingu artikliga 52 ühenduse kodanikele antud asutamiseõigus hõlmab õigust alustada ja jätkata tegutsemist füüsilisest isikust ettevõtjana ning luua ja juhtida ettevõtteid samadel tingimustel, mida oma kodanike jaoks sätestavad selle riigi seadused, kus niisugune asutamine toimub. Lisaks on asutamislepingu artiklis 58 liikmesriikide kodanikest füüsiliste isikutega võrdsustatud äriühingud, mis on asutatud kooskõlas liikmesriigi õigusaktidega ja millel on ühenduse piires registrijärgne asukoht, juhatuse asukoht või peamine tegevuskoht.

20 Sellest tuleneb otseselt, et nendel äriühingutel on õigus tegutseda teises liikmesriigis harukontori, filiaali või tütarettevõtte kaudu, kusjuures registrijärgne asukoht, juhatuse asukoht või peamine tegevuskoht seob neid liikmesriigi õiguskorraga samamoodi nagu füüsilisi isikuid nende kodakondsus (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Segers, punkt 13; 28. jaanuari 1986. aasta otsus kohtuasjas 270/83: komisjon v. Prantsusmaa, EKL 1986, lk 273, punkt 18; 13. juuli 1993. aasta otsus kohtuasjas C-330/91: Commerzbank, EKL 1993, lk I-4017, punkt 13, ning 16. juuli 1998. aasta otsus kohtuasjas C-264/96: ICI, EKL 1998, lk I-4695, punkt 20).

21 Kui aga ühes liikmesriigis keeldutakse teataval asjaoludel kandmast registrisse sellise äriühingu filiaali, mille asukoht on teises liikmesriigis, takistab see teise liikmesriigi õigusaktiga kooskõlas asutatud äriühingutel teostada asutamisevabadust, mis on neile antud asutamislepingu artiklitega 52 ja 58.

22 Järelikult kujutab selline tegevus endast kõnealuste sätetega tagatud vabaduste teostamise piirangut.

23 Taani ametiasutuste arvates ei saa abielupaar Bryded siiski nimetatud sätetele tugineda, sest nende kavatsetava äriühinguskeemi ainus eesmärk on hoida kõrvale osaühingute asutamist reguleerivate siseriiklike õigusaktide kohaldamisest, mistõttu on tegemist asutamiseõiguse kuritarvitamisega. Seega on Taani Kuningriigil õigus võtta meetmeid sellise kuritarvituse ennetamiseks ning filiaali registrisse kandmisest keelduda.

24 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb küll, et liikmesriik võib võtta meetmeid selleks, et tõkestada oma kodanike katseid hoida asutamislepinguga loodud võimalusi kuritarvitades kõrvale oma riigi õigusaktide kohaldamisest ning et õigussubjektid ei kuritarvitaks ühenduse norme ega tugineks neile peamise abil (vt eelkõige seoses teenuste osutamise vabadusega 3. detsembri 1974. aasta otsus kohtuasjas 33/74: Van Binsbergen, EKL 1974, lk 1299, punkt 13; 3. veebruari 1993. aasta otsus kohtuasjas C-148/91: Veronica Omroep Organisatie, EKL 1993, lk I-487, punkt 12, ja 5. oktoobri 1994. aasta otsus kohtuasjas C-23/93: TV10, EKL 1994, lk I-4795, punkt 21; seoses

asutamisvabadusega 7. veebruari 1979. aasta otsus kohtuasjas 115/78: Knoors, EKL 1979, lk 399, punkt 25, ja 3. oktoobri 1990. aasta otsus kohtuasjas C-61/89: Bouchoucha, EKL 1990, lk I-3551, punkt 14; seoses kaupade vaba liikumisega 10. jaanuari 1985. aasta otsus kohtuasjas 229/83: Leclerc jt, EKL 1985, lk 1, punkt 27; seoses sotsiaalkindlustusega 2. mai 1996. aasta otsus kohtuasjas C-206/94: Paletta, EKL 1996, lk I-2357, punkt 24; seoses töötajate vaba liikumisega 21. juuni 1988. aasta otsus kohtuasjas 39/86: Lair, EKL 1988, lk 3161, punkt 43; seoses ühise põllumajanduspoliitikaga 3. märtsi 1993. aasta otsus kohtuasjas C-8/92: General Milk Products, EKL 1993, lk I-779, punkt 21; seoses äriühingute õigusega 12. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-367/96: Kefalas jt, EKL 1998, lk I-2843, punkt 20).

25 Kui aga sellistel asjaoludel võivad siseriiklikud kohtud konkreetsetel juhtudel ning objektiivsele tõendusmaterjalile tuginedes võtta arvesse asjaomaste isikute poolset kuritarvitust või pettust ning keelduda selle alusel nende suhtes mõningaid ühenduse sätteid kohaldamast, peavad nad sellise käitumise hindamisel arvesse võtma ka asjassepuutuvate ühenduse õigusnormidega taotletavaid eesmärgi (vt eespool viidatud kohtuotsus Paletta, punkt 25).

26 Seoses põhikohtuasjaga tuleb märkida, et siseriiklikud õigusnormid, mille kohaldamist asjast huvitatud isikud püüdsid vältida, reguleerivad äriühingute asutamist, mitte teatavatel kutsealadel tegutsemist. Asutamislepingu asutamisevabadust käsitlevate sätete eesmärk on aga just nimelt võimaldada ühe liikmesriigi õigusaktidega kooskõlas asutatud äriühingutel, mille registrijärgne asukoht, juhatuse asukoht või peamine tegevuskoht asub ühenduse piires, tegutseda teistes liikmesriikides harukontori, filiaali või tütarettevõtte kaudu.

27 Neil asjaoludel ei saa tõsiasi, et ühe liikmesriigi kodanik, kes soovib asutada äriühingut ja otsustab seda teha sellises liikmesriigis, mille äriühinguõiguse normid tunduvad talle kõige vähem piiravad, ning luua filiaale teistes liikmesriikides, iseenesest tähendada asutamiseõiguse kuritarvitamist. Õigus asutada äriühingut ühe liikmesriigi õigusaktide alusel ja luua filiaale teistes liikmesriikides kuulub lahutamatu ühisturu raames asutamislepinguga tagatud asutamiseõiguse teostamise juurde.

28 Selles suhtes on tõsiasi, et äriühinguõigus ei ole ühenduse raames täielikult ühtlustatud, üsna ebaoluline; pealegi on nõukogul talle EÜ asutamislepingu artikli 54 lõike 3 punktiga g antud volituste alusel alati võimalik seda ühtlustamist täiendada.

29 Lisaks tuleneb eespool viidatud Segersi kohtuotsuse punktist 16, et kui äriühing ei tegutse liikmesriigis, kus on tema asukoht, vaid tegutseb üksnes liikmesriigis, kus asub tema filiaal, ei ole see asjaolu piisav, tõendamaks kuritarvitust või pettust, mille alusel viimati nimetatud liikmesriik võiks keelduda äriühingu suhtes mõningaid asutamiseõigusega seotud ühenduse õigusnorme kohaldamast.

30 Neil asjaoludel on see, et liikmesriik keeldub registrisse kandmast teise liikmesriigi õigusega kooskõlas asutatud sellise äriühingu filiaali, mille asukoht asub selles teises riigis, põhjendusel, et filiaali loomise eesmärk on võimaldada äriühingul viia kogu oma majandustegevust läbi üksnes vastuvõtvast liikmesriigis ning selle tulemusena ei laiene teisesse asutamisele miinimumkapitali ja selle sissemaksete tasumist reguleerivad siseriiklikud õigusnormid, vastuolus asutamislepingu artiklitega 52 ja 58, kuna see takistab teise asutamisevabaduse teostamist, mille järgimise artiklid 52 ja 58 peavad tagama.

31 Viimaks tuleb küsida, kas liikmesriigi kõnealune tegevus võib olla õigustatud Taani ametiasutuste esitatud põhjustel.

32 Viidates nii asutamislepingu artiklile 56 kui ka ülekaalukat üldist huvi käsitlevale Euroopa Kohtu praktikale, toonitab Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, et osaühingute kohustusel moodustada

miinimumkapital ja teha selle sissemaksed on kaheosaline eesmärk: esiteks, tugevdada äriühingute rahalist seisu, et kaitsta avalik-õiguslikke võlausaldajaid nõuete rahuldamata jäämise riski vastu, sest erinevalt eraõiguslikest võlausaldajatest ei saa nemad oma nõudeid tagada tagatiste ega kautsjonitega, ning teiseks, kaitsta üldisemalt kõiki, nii avalik-õiguslikke kui ka eraõiguslikke võlausaldajaid, ennetades tahtlikult põhjustatud pankrotte, mis tulenevad ebapiisava algkapitaliga äriühingute maksejõuetusest.

33 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen lisab, et selle kaheosalise eesmärgi saavutamiseks ei ole olemas vähem piiravat vahendit. Teine abinõu võlausaldajate kaitseks, nimelt selliste normide kehtestamine, mis näevad teatavatel tingimustel ette võimaluse rakendada osanike isiklikku vastutust, oleks tõepoolest piiravam kui miinimumkapitali moodustamise ja selle sissemaksete tegemise kohustus.

34 Olles märkinud, et esitatud põhjused ei seonu asutamislepingu artikliga 56, tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu praktikast tulenevalt peavad asutamislepinguga tagatud põhivabadusi piiravad või nende teostamist raskendavad siseriiklikud sätted täitma neli tingimust: neid ei tohi kohaldada diskrimineerivalt, nende kohaldamist peavad õigustama ülekaalukad üldised huvid, need peavad olema taotletava eesmärgi saavutamiseks sobivad ning need ei tohi minna kaugemale sellest, mis on eesmärgi saavutamiseks vajalik (vt 31. märtsi 1993. aasta otsus kohtuasjas C-19/92: Kraus, EKL 1993, lk I-1663, punkt 32, ja 30. novembri 1995. aasta otsus kohtuasjas C-55/94: Gebhard, EKL 1995, lk I-4165, punkt 37).

35 Antud juhul ei ole põhikohtuasjas need tingimused täidetud. Esiteks ei ole kõnealuse tegevusega võimalik saavutada taotletavat võlausaldajate kaitse eesmärki, sest kui asjaomane äriühing oleks Ühendkuningriigis tegutsenud, oleks tema filiaal Taanis registrisse kantud, kuigi Taani võlausaldajate olukord oleks olnud sama ebakindel.

36 Teiseks, kuna põhikohtuasja pooleks olev äriühing kuulub Inglise, mitte Taani õigusruumi, on tema võlausaldajad teadlikud, et talle laienevad teistsugused õigusaktid kui Taani osaühingute moodustamist reguleerivad õigusaktid, ning nad saavad enda kaitseks tugineda teatavatele ühenduse õigusnormidele, nagu nõukogu 25. juuli 1978. aasta neljas direktiiv 78/660/EMÜ, mis põhineb asutamislepingu artikli 54 lõike 3 punktil g ja käsitleb teatavat liiki äriühingute raamatupidamise aastaaruandeid (EÜT L 222, lk 11; ELT eriväljaanne 17/01, lk 21), ja nõukogu 21. detsembri 1989. aasta üheteistkümnese direktiiv 89/666/EMÜ avalikustamishõuete kohta, mis on seotud liikmesriigis filiaali asutamisega teise liikmesriigi õigusele alluva teatud liiki äriühingu poolt (EÜT L 395, lk 36; ELT eriväljaanne 17/01, lk 100).

37 Lisaks võiks vastupidiselt sellele, mida väitsid Taani ametiasutused, võtta põhivabaduste suhtes vähem piiravaid või vähem kahjustavaid meetmeid, andes avaliku sektori võlausaldajatele näiteks võimaluse nõuda vajalikke tagatisi.

38 Viimaks, kui liikmesriik ei saa keelduda registrisse kandmast teise liikmesriigi õiguse alusel asutatud sellise äriühingu filiaali, mille asukoht asub selles teises liikmesriigis, ei tähenda see tõsiasi seda, et esimesena nimetatud liikmesriik ei saaks võtta kõiki meetmeid selleks, et pettust ennetada või selle eest karistada kas äriühingut ennast, tehes vajaduse korral koostööd liikmesriigiga, kus see on asutatud, või siis selle osanikke, kelle puhul on tõendamist leidnud, et nad püüavad tõepoolest äriühingu asutamise kaudu hoida kõrvale oma kohustuste täitmisest asjaomase liikmesriigi territooriumil asuvate avalik-õiguslike või eraõiguslike võlausaldajate ees. Igatahes ei saa pettusevastase võitlusega põhjendada keeldumist kanda registrisse sellise äriühingu filiaali, mille asukoht asub teises liikmesriigis.

39 Niisiis tuleb esitatud küsimusele vastata, et kui liikmesriik keeldub registrisse kandmast teise liikmesriigi õigusaktide kohaselt loodud ja seal asukohta omava, kuid majandustegevusega

reaalselt mitte tegeleva äriühingu filiaali, kui filiaali loomise eesmärk on võimaldada kõnealusel äriühingul viia kogu oma majandustegevus läbi riigis, kus filiaal luuakse, vältides seal äriühingu asutamist ja hoides nõnda kõrvale sealsete äriühingu asutamise nõuete täitmisest, mis on miinimumkapitali sissemakse tegemise osas rangemad, siis on see vastuolus asutamislepingu artiklitega 52 ja 58. Selline tõlgendus ei tähenda siiski, et asjaomase liikmesriigi ametiasutused ei võiks võtta kõiki meetmeid selleks, et pettust ennetada või selle eest karistada kas äriühingut ennast, tehes vajaduse korral koostööd liikmesriigiga, kus see on asutatud, või siis selle osanikke, kelle puhul on tõendamist leidnud, et nad püüavad tõepoolest äriühingu asutamise kaudu hoida kõrvale oma kohustuste täitmisest asjaomase liikmesriigi territooriumil asuvate avalik-õiguslike või eraõiguslike võlausaldajate ees.

Kohtukulud

40 Euroopa Kohtule märkusi esitanud Taani, Prantsuse, Madalmaade, Rootsi ja Ühendkuningriigi valitsuse ning komisjoni kohtukulusid ei hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus siseriiklikus kohtus poolleiloleva asja üks staadium, otsustab kulude jaotuse siseriiklik kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS,

vastuseks Højesteret'i 3. juuni 1997. aasta määrusega esitatud küsimusele, otsustab:

Kui liikmesriik keeldub registrisse kandmast teise liikmesriigi õigusaktide kohaselt loodud ja seal asukohta omava, kuid majandustegevusega reaalselt mitte tegeleva äriühingu filiaali, kui filiaali loomise eesmärk on võimaldada kõnealusel äriühingul viia kogu oma majandustegevus läbi riigis, kus filiaal luuakse, vältides seal äriühingu asutamist ja hoides nõnda kõrvale sealsete äriühingu asutamise nõuete täitmisest, mis on miinimumkapitali sissemakse tegemise osas rangemad, siis on see vastuolus asutamislepingu artiklitega 52 ja 58. Selline tõlgendus ei tähenda siiski, et asjaomase liikmesriigi ametiasutused ei võiks võtta kõiki meetmeid selleks, et pettust ennetada või selle eest karistada kas äriühingut ennast, tehes vajaduse korral koostööd liikmesriigiga, kus see on asutatud, või siis selle osanikke, kelle puhul on tõendamist leidnud, et nad püüavad tõepoolest äriühingu asutamise kaudu hoida kõrvale oma kohustuste täitmisest asjaomase liikmesriigi territooriumil asuvate avalik-õiguslike või eraõiguslike võlausaldajate ees.

Rodríguez Iglesias

Kapteyn

Puissochet

Hirsch

Jann

Mancini

Moitinho de Almeida

Gulmann

Murray

Edward

Ragnemalm

Sevón

Wathelet

Schintgen

Ioannou

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 9. märtsil 1999 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias

* Kohtumenetluse keel: taani.